

Ποῦ μεγαλώνει πράσινο, ναυζαίνω καὶ νὰ χάνομαι
Σὺν τὴν ἀστραφτερῇ φωτιά.

Βιβλίο Δ'. Ἀριθμὸς 2.

Τέλος μοῦ τὴ χρυσιά: αὐτὴ τὴ χάρις ἐμένα, ὦ Μοῖρα!

Ποῦ μοῦλῶσε: τόσο καλὰ,
Νὰ ὀνειρευτῶ ὅπως θάβειλα, ναυνοηστὸς στὴ βύρσα,
Καί' ἀπ' τὰ φῶτα τῶν διδύμων τὸ λυγρὰ.

Ἀφοῦ τὴν πύρρα, ὡς ὁ μῦθος, ὦ Πῦρρας καὶ ἡ Καλλιόπη
Μὲ τέτοιον τρόπο με κερνοῦν,
Κάμει τὰ κουρασμένα μου μάτια, στὸν ἀφορισμένον
Ἀπέραντο ὠκεανὸ νὰ δροσιστοῦν.

Κι ἀκόμα ἀφοῦ τὸ δαρμένο στεφάνι, ἀπ' τοὺς χρυσίφους,
Μοῦ πέφτει κόμπο κόμπο καὶ μαδιά,
Λύγισε στὸ κεφάλι μου — μοῖρα ἀπὸ σὲ ἐξλεγμένο —
Τὰ θαλασσένια κρῖνα τὰ γλωμά.

Βιβλίο Ζ'. Ἀριθμὸς 1.

Ὁραία πηγή, ἀκατάλαπτα θέλω νὰ νυθιστοῦμαι
Πῶς μαγεμένος ἄλλοτε με φίλο μου ὀδηγῶ,
Τὸ πρόσωπό σου ἀντίκρινα, ὦ θεά, μισοχαμένο,
Στὸ πράσινο χλοοῦ.

Ἄ! πῶς ὁ φίλος ποῦ θοῦν δὲ σώμεινε, ὦ Νύμφη!
Πιστὸς παντοταταῖ.
Νὰ σμίγει με τὸν ἀνεμὸν ἀκόμα ποῦ σὺ γέγισε,
Καὶ στὸ κρυφὸ σου κρῖνα νάπαιτα.

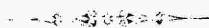

Βιβλίο Ζ'. Ἀριθμὸς 11.

Σὰ θάρθη τὸ χινότορο με τὰ νεκρὰ φύλλα ξινά,
Στρωμένα στὴ δεξιμένη τοῦ ρέλου μύλου καὶ ὄντας
Θεὸ νὰ γεμίσει ὁ ἀνεμὸς ὅλα τὰ πόρτα τάνοιχτά,
Τὰν ὠφέλο ἄδειο πᾶσις ἡ μαγία τοῦ γυνῶντας.

Στὸ λίδινο ὀδοπορικὸ σημάδι θὰ καθήσω ἐπὶ,
Στὸν τοίχον ὅπου ὁ ποταμὸς κερκίζε ἀνεμπισμένως,
Κι ὥρα πολὺ στὸ κρυφτόπαι θὰ βῇ το ὁλοφάνη νερά
Με τὸ γλωμὸν ἴδιο μᾶλλον καὶ σὺν καθαρῇ τῇ μένῃ.

Μεταφραστικὴ: Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

— Ὁ κ. Γεώργιος Α. Βλάχος νόμιπε πῶς ἐπειδὴ διευ-
τύνει τὰ «Παναθήναια» εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ γράφει, σὺν
τὸν προκάτοχό του, καὶ αὐτὸς κριτικὰς γὰρ τὴ ζωγραφικὴ.
Μπορεῖ νὰ λείπουν οἱ κριτικὰς καὶ ὥστόσο τὰ «Παναθήναια»
νὰ διευτύνονται ἀπὸ λόγου του, γιατί ὁ κ. Κ. Μιχαηλίδης
μαζί με τὸν τίτλο τοῦ περιοδικοῦ του δὲν τοῦ φόρτωσε στὴ
ράχη, θαρροῦμε, καὶ τὴν ὁλοκληρὴν προσωπικὴν του αὐτὴ
εἰδικότητα.

ΜΕ ΚΡΥΟ ΑἶΜΑ

Τί γράφεται στὶς ἐφημερίδες μας τοῦτες
τὶς μέρες: δὲν τὸ λογαριάζω. δὲν τοῦ δίνω
καμιά σημασία, ἀφοῦ ξέρω καλὰ γιατί γρά-
φεται, ἔτσι καὶ ἄλλιως. ὅτι γράφεται. Οἱ Βε-
νιζελικὲς ἐφημερίδες ξελαρυγγιάζονται πῶς τὸ
Ἕθνος γάθηκε γιατί δὲ βγήκαμε ἀπὸ τὴν
οὐδετερότητα. Οἱ ἀντιβενιζελικὲς φωνάζουν
πῶς ἴσια ἴσια τὸ Ἕθνος σώθηκε γιατί δὲ
βγήκαμε. Ἔτσι συμφέρει καὶ σὲ τοῦτες καὶ
σὲ κείνες νὰ γράφουν καὶ ἔτσι γράφουν. Κα-
νεῖς δὲν μπορεῖ νὰν τοὺς ἀρνηθῇ αὐτὸ τὸ
δικαίωμα. Καὶ κανεῖς ὅμως δὲν εἶναι ὑπο-
χωμένος νὰ παίρνει στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια
τοὺς καὶ νὰ ὁλοφύρεται γιατί χάσαμε τὴν
ἐλευθερίαν ἢ νὰ χοροπηδαίει γιατί σιγουρέψαμε
τὴν εἰρήνην μας.

Ποιὸς εἶχε δίκιο καὶ ποιὸς ἔσπρωξε τὸ
Ἕθνος στὸν ἴσιο τὸ δρόμο, δὲ θὰ μᾶς τὸ
ποῦν οὔτε οἱ Βενιζελικὲς οὔτε οἱ ἀντιβενιζε-
λικὲς ἐφημερίδες. Θὰ μᾶς τὸ πει ὁ Καιρὸς, ὁ
μεγάλος αὐτὸς κριτής. Θὰ μᾶς τὸ ποῦν τὰ γε-
γονότα ποὺ ἀπαντᾷ, καὶ ἀπροσμίονετα τὶς
περισσότερες φορές. ἔστυλίζονται. Ὁ Και-
ρὸς καὶ τὰ γεγονότα θὰ μᾶς τὸ ποῦν ἂν ὁ
Βενιζέλος σκέφτηκε καλὰ ἢ ἂν ὁ Βασιλεὺς
σοφὰ καὶ συνετὰ φέροντο. Κανεῖς ὅμως δὲν
ἔχει δικαίωμα νὰρνηθῇ τὸν πατριωτισμὸν σὲ
τοῦτον ἢ σὲ κείνον καὶ νὰ μὴν τὸ μολογή-
σει πῶς καὶ οἱ δύο τοὺς, σὲ μιὰ τόσο κρίσιμη
γὰρ τὸ Ἕθνος στιγμή, δὲν ξεκίνησαν ἀπὸ
τὸ ἴδιο σημάδι, ποὺ λέγεται ἀγάπη πρὸς τὴν
πατρίδα, καὶ δὲ χωριστήκανε, ἀλλ' ἄζοντας
δρόμο, ὅταν εἶδαν πῶς δὲν μποροῦσε νάναι
ἴδιος ὁ δρόμος τοὺς, ἀφοῦ ἴδια δὲν εἶταν καὶ ἡ
σκέψη τοὺς, ἴδια δὲν εἶταν καὶ τὰ μέσα ποὺ
ὁ καθένας παραδεχότανε ὡς σύνεργα γὰρ μιὰ
τέτια κυκλώπεια δουλειά.

Ἔτσι μόνο, με κρύο αἷμα, κρῖνοντας κα-
νεῖς τὰ πράγματα θὰ κατασταλάξει σ' ἓνα σί-
γουρο συμπέρασμα, σίγουρο καὶ δίκαιο μα-
ζί, καὶ θ' ἀποδώσει τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ
Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Βενιζέλου τῷ Βενιζέλῳ.
Μὲ κρύο ὅμως αἷμα δὲν ξετάσανε τὰ πρά-
ματα καὶ οἱ δύο συνεργάτες τοῦ «Νουμά»,
ὁ Α. Τρανὸς τοῦ 554 φύλλου καὶ «Ὁ ἀδερφός
μου ὁ Γιάννης» τοῦ 555, καὶ γὰρ τοῦτο ἐνῶ
διαβάζοντας τὸ ἄρθρο τοῦ Τρανοῦ ξεφώνησα
με ἀγανάκτηση: «Μωρέ, σὲ τί γκρεμὸ μᾶς
ἐσπρωχνε ὁ Βενιζέλος!», διαβάζοντας τὸ
ἄρθρο τοῦ «Ἀδερφοῦ μου τοῦ Γιάννη» ἔ-
κλαψα πικρὰ ποὺ δὲν ἀφίσανε τὸ Βενιζέλο

νά μᾶς ὀδηγήσει στὸν ἐθνικὸ παράδεισο.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ μὲ φωτίσουνε, μὲ σκοτίσανε περισσότερο οἱ δυὸ σοφοὶ ἀρθρογράφοι τοῦ «Νουμᾶ», καὶ στὸ τέλος μ' ἀφίονε στὸ σκοτάδι νὰ βρῶ, ψάχνοντας, μοναχὸς μου τὸ δρόμο, βγάζοντας τὸ φῶς ἀπὸ μέσα μου. Μ' ἄλλα λόγια, μὲ κατιντήσανε σῶμα αὐτόφωτο —καὶ σπολλάτη τους. Καὶ νά, ποῦ μ' ὀδήγησε τὸ ἄσφο φῶς μου—σ' ἕναν ἀπλοϊκὸ, παιδιάστιχο, ἃ θέτε, συλλογισμό : Εἶχε συμφέρο ὁ Βενιζέλος νὰ μεγαλώσει περισσότερο καὶ νὰ ξαναδοξάσει τὴν Ἑλλάδα ; Βέβαια, εἶχε καὶ παραίτη, γιατί τὸ μέγιστον τῆς Ἑλλάδας θάτανε καὶ μέγιστον τῆς φήμης του καὶ ἡ δόξα τῆς καὶ δικῆς του δόξας. Αἰὲ ὁ Βασιλιάς ; Αἶ, μὰ νι αὐτὸς κάτιο μεγαλύτερο συμφέρο θάχε μὲ ἕνα τέτιο μέγιστον. ἀφοῦ θὰ στεριονότανε περισσότερο ἢ δυναστεία του—καὶ τὰ λοιπὰ ἐπακόλουθα. Ἀφοῦ λοιπὸν κ' οἱ δυὸ τους εἶχανε τὸ ἴδιο συμφέρο, πῶς διαφωνήσανε καὶ πῶς βοήθησαν νάχουνε τόσο ἀντίθετες γνώμες γιὰ τὸ δρόμο ποῦ θὰ τραβούσανε ;

Αἶ, ἐδῶ χρειάζεται τὸ κοῦο αἷμα, ποῦ ἔτυχε νὰ μὴν τῶναι οὔτε ὁ Τριαντῆς οὔτε ὁ ἀδερφός μου ὁ Γιάννης τὴν ὥρα ποὺ συντάζανε τὰ ἄρθρα τους. Ἔτυχε νὰ καθήσουν κ' οἱ δυὸ τους στὸ τραπέζι τους, θυμημένοι καὶ νὰρπάξουν ἀναμένα τὴν πέννα στὸ χέρι τους γιὰ νὰν τὴ μεταχειριστοῦνε ὅχι σὺν πέννα λογικῇ μὰ σὺν ἀγωνισμένη καρδίᾳ, ζητώντας, πόνου στὸ θυμὸ τους, τὸν ἕνα νὰ σφάζει ὁ ἕνας, κι ὁ ἄλλος τὸν ἄλλον. Τέτιο ἄγριο αἱματοκύλισμα ταιριάζει σ' ἕναν Πιπ ἢ σ' ἕνα Σιμο τῆς «Πατριδος». Ὅχι ὅμως καὶ σὲ διανοητικοὺς ἀνθρώπους, ἀνώτερους ἀπὸ προσωπολατρίας κι ἀπὸ κομματικὲς ἐμπάθειες, σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἀπευθύνονται στοὺς διαλεχτοὺς, ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ, τοῦ τόπου μας κ' ἔχουν, καὶ μ' ὅλο τους τὸ δίκιο μάλιστα, τὴν ἀπαίτηση ἢ γνώμη τους νάκουσῃ καὶ νὰ κριθεῖ μὲ ὅλη τὴ χρειάζουμένη σοβαρότητα.

Ἀπὸ τοὺς δυὸ διαλεχτοὺς ἀρθρογράφους τοῦ «Νουμᾶ» σ' αὐτὴ τὴν περίστασι δὲν ἔλειψε οὔτε ἡ καλὴ θέλησι, οὔτε ἡ φρονη ἀντίληψι, οὔτε ἡ δίψη τῆς δικαιοσύνης. Ἐλειψε μοναχὰ τὸ κοῦο αἷμα. Καὶ ἡ ἔλθειψι αὐτὴ τοὺς ξήμωσε σημαντικά.

ΓΡΑΚΧΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

HEINE. — Τὸ ὁρατὸ ἔργο ἐκφράζει ἁρμονικὰ τὴν ἀ-
όρατη σκέψι γι' αὐτὸ καὶ ἡ τέχνη τῆς ζωῆς εἶναι μιὰ ἁ-
μονία τῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ λογισμοῦ μας.

Ο Ο ΑΒΑΝΤΙ! Ο Ο

Fatal ist mir das Lumpenpack.
Das, um die Herzen zu rühren,
Den Patriotismus trägt zu sehr schon
Mit allen seinen Geschwüren.

HEINE

Πέστε σταὺς φίλους σας, ὅτι ἔχετε ρεματισμοὺς ἢ
ὅτι σὰς πονάει τὸ στήθος σας. Δὲ θὰ πρεθεῖ οὐτ' ἕνας,
ποῦ δὲ θὰ σὰς πει κ' ἀπὸ τὰ ἀλλ' αὐτὰ γιναικὶ γιὰ
τὴν ἀρρώστια σας. Ὁ δικηγόρος ἢ σὰς συστήσει ἡ-
λεκτρισμοὺς, ὁ μηχανικὸς πορτοκαλλογραφίαν, ὁ μπα-
καλὴς ἀσπείρινη, ὁ σαράφης γυμναστική, ὁ στρατιωτικὸς
μασσάζ καὶ ὁ δημοσιογράφος κινήσει, καὶ νὰ ζωντανέψῃ
κυκλοφορίαν σας. Ὁ Ρωμιοὺς εἶναι καὶ γι' αὐτοὺς. Μὰ
εἶναι ἀκόμα περισσότερο διπλωμάτης καὶ στρατηγός—
μὴ ἐξίτησθ' ὅτι μὴν μπορεῖ νὰ γινεὶ γιὰ κείνους ποῦ
ὕπναιστον σὲς πρεθεῖς μας καὶ τὰ προθεῖς μας.
ποῦ ἔχουνε κάτιαν ἀντιπαρθεῖα στὴ διπλωματία. Πέστε
μου πόσους ἀνταρμήσαντε αὐτὲς τῆς γῆρας, ποῦ δὲ σὰς
κατάστρωσαν πολεμικὰ σχέδια ἀπὸ στρατιωτικὴ καὶ
πολιτικὴν ἀποψη !

Μεῖς οἱ Ρωμιοὶ εἶχατε ἔξωτον ἀνθρωπὸν. Τὴ τῆς θέ-
λουμε τῆς εἰδικῆς γνώτης καὶ τ' ἀνταρθεῖς ἀνταρθεῖς, τὴ
τῆς θέλουμε καὶ τῆς γνώτης : Μας φτάνει καὶ μὴν πε-
ριστέβει ἡ ἐξουσία μας. Δὲ ρέπει, τὴ τῆς θέλουμε ποῦ
τὰ λέμε καὶ τὰ γράφουμε ! Τὸ γράφει εἶναι πολὺ εὐ-
κόλο πράγμα. Μὴ πέννα, λίγα μέλαν καὶ χαρτί καὶ ἡ
ἐξουσία μας, ἡ περιφρονη καὶ ἀρταρὴ, ἐξουσία μας,
κ' ἐν' ἔτοιμο ἕνα ἄρθε γιὰ τὸν πόλεμον τῆς Εὐρώ-
πης καὶ γιὰ τὴν ἑλληνικὴν συμφέρεται, γιὰ τὸ ἰσχυρὸν
τῆς φύλης καὶ γιὰ τὴν Μεταρροχίαν ποῦ θὰ στελεχωμε—
ὅχι νὰ πάμε—στὰ Λαρόνέλλια, γιὰ τὸν ἑλληνικὸν Λαόν
ποῦ θὰ πλεῖ νὰ πολεμήσῃ, ἔπου τοῦ πλεῖ ἡ Hentente,
καὶ γιὰ κάθε ἄλλο ποῦ μπορεῖ νὰ παρουσιαστῇ σὲ
τοῦτα τὰ δύσκολα ζητήματα. Πράγματα πολὺ εὐκόλα.
βλέπετε, ὦ καθαρευσιάνοι κ' ὦ δημοτικιστῆς ἀδερ-
φοί μου !

— Πράγματα πολὺ εὐκόλα γιὰ τῆς ψυχῆς ποῦ τῆς
θερμαίνοντε μεγάλη καὶ βῆλ' ἀνταρθεῖς ! Τὰ ἀνταρθεῖς,
νὰ τὸ Α καὶ τὸ Ω ! Ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς Γαλλοὺς Λαόν.
Ἐγὼ μακιστοναλιστῆς. Μένω μ' ἀρέσει τὸ νικητὴν,
ὁ νικητὴς καὶ τὸ κομματὶ. Ἀρκα ἀγαπῶ καὶ τοὺς
Ἑγγλέζους καὶ τοὺς Ρώσους καὶ τοὺς ἀνταρθεῖς καὶ
τοὺς μαύρους καὶ τοὺς μελαφροὺς καὶ τοὺς ἀνταρθεῖς.
κ' ὅλοι τους πολεμῶνε γιὰ τὸ ἰσχυρὸν τῆς ἀνταρθεῖς
τητας.—Τελεῖωστε, πρέπει νὰ βγαῖτε ἀπ' τὴν εὐδαιμον-
τητα !

Πέστε ! Τόλμη ! Ὅποιος δὲν τοῦ μλεῖ δὲν κερδί-
ζει ! Χρηματιστήριον, χαρτοπαίξιον, ὅλα στὸν ἄσσο !

Ἀβάντι ! Μὰ πῶς θὰ γίνοντο ὅλα αὐτὰ ; Ἀπλ' ὀ-
στατα καὶ εὐκολώτατα. Φέρτε μου ἕνα κομμάτι χρυ-
τί, ... εἶναι, τὰ γράφουμε στὸ μάρμαρο πάνω στὸ